

Liikenneasiat liikuttavat vielä eläkkeelläkin

Entinen liikennesuunnittelija kirjailee vaikuttamisen mahdollisuuksista.

80 VUOTTA

RIITTA TAULAVUORI

Jos joku niin **Mauri Myllylä** on vaikuttanut kevyen liikenteen kehittämiseen Oulussa. Oulun kaupungin palveluksessa toimistoinsinöörinä vuonna 1961 aloittanut ja sittemmin muun muassa liikennesuunnittelijana ja liikennesuunnitteluosaston päällikkönä lähes 40 vuotta työskennellyt Myllylä ei ole maltanut jättää liikenneasioita mielestään edes eläkkeelle jäätyään.

Eläkepäiviensä aluksi Myllylä toimi asiantuntija- ja konsultointitehtävissä alun toistakymmentä vuotta. Viime vuosina hän on toteuttanut itseään kirjailijaksi kutsumansa harrastuksen parissa. Harrastus on poikunut liikennesuunnitteluun ja sen "ikuisuuskymsyksiin" liittyvää pohdintaa paitsi miehen omille, *Liikennementorin* blogisivuille myös painokuntoon saatettuihin julkaisuun.

Yksi noista ikuisuuskymsyksistä on Pohjantie.

-Se on teknillisesti hyvin rakennettu moottoritie, ja se toimii hyvin silloin, kun siellä on tilaa ajaa. Ongelmalliseksi Pohjantiellä ajaminen muuttuu, kun autoilijoista kukaan ei halua tinkiä oikeudestaan ajaa maksiminopeutta.

Toinen ikuisuusaihe on Oulun pysäköintijärjestelyt.

-Oman työurani aikana en voinut kuvitellaakaan, että kaupungin päättäjät taipuisivat yksituumaisesti kannattamaan autopaikkarakkaista, joka tulee ehkä kolme kertaa kalliimmaksi kuin maanpäällinen pysäköinti. Olen suorastaan kadonnut näitä tämän päivän mahdollisuuksia, kallioparkin vastustajaksi aikoinaan leimattu mies sanoo.

Myllylän tuorein kirja, *Vaikututtaminen kävelyn ja pyöräilyn hyväksi - hiljainen tieto käyttöön*, ilmestyi alkuvuodesta.

Kirjassa viisastellaan komealta kalskahtaville käsitelteille, kuten huippuosaamiselle, innovaatioille ja älyliikenteelle, Myllylä myöntää.

Yksi Mauri Myllylään liittyvä uskomus elää sitkeästi - nimittäin se, että kaupungin liikennesuunnittelusta on vastannut virkamies, jolla ei ole edes ajokorttia.

Viimeksi asiaa päivitteli muuan perhettu syksyllä Myllylaiden pojan kanssa jutellessaan.

-On siinä sikäli perää, että olen joutunut ajamaan kortin uudestaan, ja olen joutunut myös hankkimaan joka kerta uuden luvan, kun olen opettanut kaikkia kuutta lastamme ajamaan autoa.

Ajokorttien uusiminen alkoi siis

Mauri Myllylä sai Tielikelaitoksesta lähtiessään muistoksi minikokoisen polkupyörän. Pirkko-vaimon ansioksi voi laskea sen, että perhe muutti aikoinaan Espoosta Ouluun. Hän huomasi lehti-ilmoituksen avoimesta virasta.

tä, kun Myllylä muutti 1960-luvun lopulla vuodeksi Yhdysvaltoihin erikoistuaan liikenne- ja kaupunkisuunnitteluun.

-Minun piti ajaa kansainvälinen ajokortti. Ja kun palasin perheeni kanssa taas Suomeen, oli suomalaisen ajokorttini vanhentunut, ja se piti ajaa uudestaan.

Ensimmäisen ajokorttinsa Myllylä sai jo 1950-luvun puolivälissä.

-Suoritin sen Helsingissä Nelskylän autokoulussa. Siinäkin kyllä kävi niin, että yhtenä lauantaina ajopettajalla oli kauhea kiire jonnekin, ja hän jätti minut yksin auton kanssa kaupungin ruuhkaan. Sieltä minä sitten ajoin yksin autokoululle - ja ilman ajokorttia. ☹

Mauri Myllylä

Syntynyt Oulussa 8.3.1935.

Valmistui diplomi-insinööriksi (rakennustekniikka) Teknillisestä korkeakoulusta Helsingistä 1959, MSCE-tutkinto Purduen yliopistosta Yhdysvalloista 1968.

Työskennellyt TVH:n siltasuunnittelijana, Oulun kaupungin rakennusviraston liikennesuunnittelijana, liikennesuunnitteluosaston päällikkönä ja teknisen keskuksen katu- ja viherpalveluiden toimialapäällikkönä sekä asiantuntijana ja

mentorina Tielikelaitoksen Konsultoinnissa ja Navico Oy:ssä. Opetustehtäviä Oulun yliopistossa.

Asuu vaimonsa Pirkko Myllylän kanssa Puolivälilinkankaalla. Perheessä kuusi lasta ja 31 lastenlasta.

Julkaisuja: *Katu, koulu ja kaupunki* (2000), *Elämän polulla - Matkalla puhuttua* (2011), *Vaikututtaminen kävelyn ja pyöräilyn hyväksi - hiljainen tieto käyttöön* (2015).

Viettänyt merkkipäiväänsä jo aiemmin kirjalluksien yhteydessä.